

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

הסדרות
האחיות
והאחים
בישראל

**עשור
ללאחיות ולאחים**
מזמחים בישראל

**מגוונים
נבחר**
2023 כיוון
אנושי ומקצועי

אחיות ואחים מצטיינים

תשפ"ג - 2023

יום האחות הבינלאומי 2023

יום האחות הבינלאומי 2023

אחיות ואחים יקרים,

יום האחות מתקיים מידי שנה ברחבי העולם בחודש מאי ומזוהה עם יום הולדתה של פלורנס נייטינג'יל, מייסדת הסייעוד המודרני. זהו יום חג ליותר מ-85 אלף אחיות ואחים ברחבי מדינת ישראל, **המהווים את המשאב המרכזי לקידום בריאותם** של תושבי מדינת ישראל.

ביום זה אני מבקשת **לברך כל אחת ואחד מכם להודות ולהוקיר אתכם** על היותכם עוגן של מקצועיות ויצירת משמעות בחייהם של כה רבים. על המענה הטיפולי, המקצועי, המגוון והמותאם אישית, אותו אתם מעניקים מתוך שליחות, מסירות ורגישות לצרכיו של כל אדם ועל ראיית הטוב והאופטימיות הפועמת בכם - אתם דוגמה מופת למקצוענות, מסירות אין קץ ולאהבת האדם. **מורגשת אהבת המקצוע והגאווה להיות אחות/אח/ות בישראל.**

בשנת 2023 מקצוע הסייעוד בישראל מוביל התפתחות מקצועית והישגים מרשימים ופורצי דרך. המקצוע אקדמי באופן מלא, אוטונומי ופרץ את תקרת הזכוכית בתחומים רבים. יוזם ומנהיג תהליכי שינוי משמעותיים ופתרונות חדשניים לאתגרי מערכת הבריאות בישראל ושותף מלא לקביעת מדיניות בריאות והובלתה בתוכניות פעולה לעשור הבא.

סביבת העבודה השתנתה. היא גמישה יותר, טכנולוגית הרבה יותר ומאפשרת אקו-סיסטם של שותפויות, יצירת תפקידים חדשים, אחריות משותפת ועבודה בצוותים מגוונים ורב מקצועיים.

מקצוע הסייעוד ייחודי מאוד גם בהזדמנויות הרבות ללמידה לאורך מסלול הקריירה. למידה המאפשרת התפתחות והעצמה אישית, הרחבת העצמאות המקצועית, שמירה על כשירות ורכישת מיומנויות חדשות המותאמות לסביבת עבודה משתנה ואג'ילית. באופן מיוחד ומרגש, נציין השנה את השקת תכנית נטע - מנהיגות מצמיחה שינוי בבריאות, כחלק מפיתוח וחיזוק המנהיגות בסייעוד.

השנה היא שנת העשור לאחיות המומחיות הקליניות בישראל עם מעל 12 תחומי מומחיות וכ- 600 אחים ואחיות מומחים המחוללים שינוי מן המעלה הראשונה במענה הטיפולי באשפוז ובקהילה בישראל.

אני מאחלת לכולנו שנמשיך לעשות טוב ולהציע את המקצוע קדימה למחוזות עשייה חדשים ולאתגרים מקצועיים נחשקים ופורצי דרך.

מודה לכם על שותפות אמת ונתינה שהיא מופת ומברכת אתכם ביום חגנו.

ד"ר שושי גולדברג

אחות ראשית וראשת מינהל הסייעוד במשרד הבריאות

יום האחות הבינלאומי 2023

אחיות ואחים יקרים,

וויסטון צ'רצ'יל אמר:

**"להשתפר - פירושו להשתנות. לפיכך, להיות מושלם -
פירושו להשתנות לעתים קרובות."**

להצטיינות שלכם יש חשיבות ומקום נכבד בפיתוח האישי של כל אחד ואחת, בפיתוח המקצוע, בבנייה וחיזוק המרקם האנושי במדינת ישראל.

קשה לבחור מצטיינים מבין עשרות אלפי אחים ואחיות שעושים לילות כבקרים בכל שעות היממה, כל השנה. אתם נבחרתם ושימשתם זרקור לפועלכם, למקצוע ולמקום העבודה אותו אתם מייצגים.

להצטיין במקצוע שלא מפסיק להתחדש ולהתקדם, נדרש ניצוץ של אור, שבו אתם מאירים, יותר מאחרים.

אני רוצה לברך אתכם ולחזק את ידיכם, המשיכו בעשייה המבורכת, ממקום של שליחות, מסירות והצטיינות.

להצטיין זה אופי ואתם בורכתם וחונכתם לשאוף למצוינות, המשיכו בעשייתכם הנפלאה.

הרימו את ראשכם בגאווה והובילו שינויים בכל תחומי החיים.
יום שעובר לא חוזר.

בהצלחה בהמשך הדרך

אילנה כהן

יו"ר איגוד האחים והאחיות

יום האחות הבינלאומי 2023

אחיות ואחים יקרים,

יום האחיות והאחים הבינלאומי מצוין השבוע ברחבי העולם ובמדינת ישראל.

האחיות והאחים במדינת ישראל מובילים בגיוון המקצועי והאישי ומהווים פסיפס תרבותי, חברתי, דתי ועדתי, מאוחדים יחד למתן מענה מקצועי לאזרחי המדינה. הגיוון המקצועי מאפשר לאחיות ולאחים להוביל את הטיפול בכלל זירות הטיפול בזכות חתירה למצוינות, רמה מקצועית גבוהה, למידה והתפתחות מתמדת, מסירות ואהבת האדם.

האחיות והאחים במדינת ישראל הם שותפים מרכזיים בהתמודדות עם אתגרי מערכת הבריאות וצרכי האזרחים ומהווים חוליה משמעותית בחיזוק מערכת הבריאות, בהתאמת ובהובלת שינויים והטמעתם.

בשל חשיבותם ותרומתם של האחיות והאחים והשפעתם ברצף החיים של כל תושבי מדינת ישראל, מינהל הסיעוד הגדיר תוכנית חומש במרכז המספרים 6, 60, 7:

- הגדלת שיעור האחים והאחיות במדינת ישראל ל- 7 אחיות ל- 1,000 נפש
- העלאת שיעור האחיות בוגרות הקורסים העל בסיסיים ל- 60%
- פיתוח המומחיות הקלינית והעלאת שיעור הבוגרים ל- 6% מכלל האחיות

במקביל לתוכנית החומש, במשרד הבריאות פועל להרחיב את עצמאותם של האחיות והאחים במתארי טיפול מגוונים. הרחבה זו תוביל לקידום איכות הטיפול וזמינות השירות, השגת תוצאי טיפול טובים, פיתוח דרכי התערבות טיפולית מבוססי מחקר ושימוש מושכל במשאבים.

בשנת הגיוון נעסוק בשילובם של האחיות והאחים בתפקידים מגוונים ובכירים, בפיתוח מסלולי קידום מקצועי, בשיתופם בתהליכי קבלת החלטות ובקביעת מדיניות הבריאות במדינת ישראל.

ביום זה אני רוצה להביע הוקרה והערכה רבה על תרומתכם המשמעותית לשירותי הבריאות ולחזק אתכם במשימתכם החשובה לטובת החברה והאזרחים במדינת ישראל.

יישר כוח!

מר משה בר סימן טוב

המנהל הכללי, משרד הבריאות

אבישג בלטה

אני **אבישג בלטה**, בת 47, עליתי לארץ בגיל 14 מאתיופיה. משמשת כאחות ראשית במרכז פיס סיעודי נתיבות כ-6 שנים. בבית האבות קיימות שלוש מחלקות: מחלקת תשושי נפש ושתי מחלקות סיעודיות הנמנים בין הגילאים 26-113. במסגרת תפקידי כאחות ראשית, אני אחראית על קליטת הצוות וליווי במהלך קליטתם במוסד, פיקוח על טיפול הצוות הסייעודי והמטפלים/ות ושמידה על קשר חם ורציף עם כל שאר הסקטורים המטפלים במסירות בדיירים: הנהלה, צוות המטבח, הפרא רפואיים; דיאטניות, קלינאי תקשורת, ריפוי ועיסוק. כולנו, מגויסים לתת את המיטב ותחושת של בית לחוסים בבית האבות. התמחתי בטיפול בפצעי לחץ וכאב המהווים אמצעי נוסף להיות עם אצבע על הדופק בכל הקורה בבית האבות.

כחלק חשוב מתפקידי אני נמצאת בקשר רציף עם הדיירים ומשפחותיהם ועם קרנות הממונות על חוסים בודדים שאין להם משפחה תומכת או דיירים שהם ערירים, על מנת להבטיח איכות טיפול מיטבית בהם.

בתקופת הקורונה, דאגנו לחדרים- אגף מבודד לדיירים החולים כחלק מפרויקט אשפוז בית של משרד הבריאות.

לכל דייר המתקבל למוסד צרכים מיוחדים משלו. מדייר בן 28 שעבר תאונת דרכים, עוד דייר בן 42 פגוע קשה קטוע רגל וסוכרתי ועד לדיירת בת 113 ששברה את הרגל.

בינואר 2022, קיבלנו דייר מבית אבות אחר למחלקה סיעודית במוסדנו עם פצע לחץ בדרגה 2-3, הפצע הדרדר. לפי נהלי משרד הבריאות, פצע לחץ בדרגה 3 דורש פינוי למחלקת סיעודי מורכב. המשפחה והדייר התעקשו להישאר בבית האבות. לאחר אישור ממשרד הבריאות הדייר נשאר אצלנו במוסד עם בקרה צמודה שכללה דיווח שבועי למשרד הבריאות. לאחר טיפול מסור ומקצועי פצע הלחץ נסגר לחלוטין - דבר שלא ברור מאליו.

דיירת בת 55 עם תסמונת הנטינגטון- מחלה ניוונית הגורמת למוות תאי מוח, ללא יכולת שליטה על תנועות הגוף. החולה הגיעה עם פצעי לחץ מרובים ותת משקל חמור. בעזרת הטיפול המסור פצעי הלחץ במגמת שיפור וכן משקלה עלה וכיום יציב.

בגיל 14, החלטתי להיות אחות לאחר יחס לא נעים שקבלה חברה שלי בפנימייה שבה למדתי, החלטתי שבעתיד אהיה אחות ואדבר עם מטופליי באופן אחר: מכבד, אכפתי, מכיל עם רצון גדול לעזור ולהיות בשביל מטופליי. מסיבה זו, לאחר השירות לאומי למדתי סיעוד בבית ספר לאחיות של ב"ח שערי צדק וכיום אני מרגישה שאני באמת מקיימת ומיישמת זאת.

המסר שלי הוא, לעבוד באופן מקצועי ולתת את הלב והנשמה למען הדיירים ומשפחותיהם, לתת להם גב ותחושה שהם יכולים לסמוך עליי ושאני איתם לאורך כל הדרך. לעבוד בשיתוף פעולה ואמון מלא עם הצוות הסייעודי ועם המשפחות של הדיירים בלי הבדל של דת, גזע ומין. לנהוג כלפי כולם באכפתיות, כבוד וסובלנות. אני עושה את עבודתי מתוך אמונה מלאה, תחושת שליחות ושייכות.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים שבחרו בעיסוק בתחום הגריאטריה, אשר נמצאים בחזית ופועלים לטיפול בקשישים בבתי האבות.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

איה כהן

אני **איה כהן**, נשואה ליוסי, אמא לארבעה ילדים וסבתא לארבעה נכדים. אחות מומחית בטיפול תומך, בוגרת תואר ראשון ושני בסייעוד וכן שני קורסים על בסיסיים.

מזה כשש שנים אני מתאמת הטיפול הפליאטיבי במרכז הרפואי שערי צדק.

להיות אחות, לטפל ולגעת בנפשם של אחרים היה משאת חיי מאז שאני זוכרת את עצמי. את חלומי זה הגשמת לי לפני 20 שנה.

בשנותי כאחות, עבדתי בתחום הרפואה הדחופה, משם המשכתי למחלקת אשפוז יום המטואונקולוגיה ומוניתי כאחות ראשית במחלקה זו.

בהמשך עבדתי בתחום רפואת הכאב ומשם הגעתי למומחיות קלינית בטיפול הפליאטיבי.

מאז שהגעתי ליחידה לטיפול פליאטיבי כמתאמת, גדלה והתפתחה היחידה וכיום אנו צוות של שש אחיות, ארבע מהן אחיות מומחיות קליניות.

הצוות מעניק טיפול תומך לכל מאושפז הסובל ממחלה קשה, מאיימת חיים המלווה בעומס סימפטומים ובסבל פיזי, רגשי ונפשי. הטיפול ניתן גם למטופלים במצבי סוף החיים ונותן מענה קליני מיטבי למטופל ולמשפחתו.

התפתחנו בקצב מדהים והיום, מלבד מתן ייעוץ פליאטיבי לכל מאושפזי בית החולים והמערך האמבולטורי, פתחנו גם מרפאת קנאביס רפואי ומרפאה לטיפול פליאטיבי וירטואלי הנותנת מענה למטופלים המתקשים להגיע לבית החולים.

לפתח ולנהל מערך משמעותי לכל רוחב בית החולים ולהגיע באופן אישי לכל מטופל ומשפחתו שזקוקים לנו, הוא האירוע המשמעותי בעבודתי כאחות.

כל התנופה הזו הפכה חזון למציאות אפשרית בזכות שיתוף פעולה מקצועי ואנושי, של האחיות הנפלאות שחברות בצוות, בזכות גלי וייס מנכלי"ת הסיעוד של שערי צדק עד לא מזמן ובזכות פרופ' צ'רני המנהל הרפואי של היחידה.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד המטופלים שחלקם כבר אינם אתנו ובני משפחותיהם. אני חבה חוב ענק על שלימדו אותי כמה חשובה האהבה והנתינה לזולת, שהם היסודות והליבה של הטיפול הפליאטיבי.

לכבוד האחיות והאחים שבחרו בעיסוק בתחום הפליאטיבי אשר נמצאים בחזית ופועלים לטיפול בכל אדם הזקוק לתמיכתנו, בבתי החולים, בקהילה ובבית.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

אילת פלד

אני **אילת פלד**, נולדתי למשפחה מסורתית וברוכת ילדים. הוריי למרות שהיו צריכים לדאוג לצורכי ילדיהם, עשו ונתנו למען הזולת מעל ומעבר ליכולותיהם כעניין שבשגרה. נראה שהדוגמא והחינוך לעזרה וערבות הדדית הם שהובילו אותי לבחירה במקצוע הסייעוד.

זכיתי להיות אחות ואני חשה שזהו יעודי בעולם, למעלה מ-30 שנה שאני עובדת בתחום הסייעוד והגריאטריה. עולם מרתק זה של עשייה משלב בתוכו את כל מקצועות הבריאות כשהסייעוד בראשם.

קצרה היריעה מלספר את כל הסיפורים המרגשים להם נחשפתי וחווייתי, אבל אם אנסה למצוא מקרה מייצג, או שניים אוכל לספר למשל על חולה שאמר לי: "כשאת מטפלת בי אני לא צריך מורפיום" ובמקרה אחר הגיע מטופל מיוחד לשיקום בבית בלב תל השומר אשר לרוע מזלו ובנוסף לכל הבעיות הרפואיות מהן סבל, היה גם חסר שיניים. הוא הביע בפני את רצונו לאכול מזון מוצק "אני חולם על שניצל" כך אמר בדמעות. מה שעמד בפני חלומי לבין המציאות היה "רק" חוסר בשיניים.

לקחתי על עצמי את העניין כפרוייקט, לשם כך ערבתי עמיתים נוספים מהעבודה כגון האחות האחראית הגב' ניצה כהן ומנהלת המחלקה הגב' ציפי גוטמן.

פירסמתי בפייסבוק פנייה לעזרה בכלל ולרופא שיניים בפרט שתגייס ויזכה במצווה בהתנדבות להגשים את חלומי של המטופל.

ד"ר אלכס רפופרט מראשון לציון הוא ש"הרים את הכפפה" ולקח על עצמו, בהתנדבות מלאה את הטיפול כולו. וכך, לאחר תקופת טיפולים ארוכה שכללה מתנדבים נוספים לצורך הסעת המטופל למרפאה ושמירת הרצף הטיפולי מחוץ למחלקה, הותקנו בפיו שיניים תותבות מושלמות!

כולנו התרגשנו ובכינו למראה חוויית הארוחה המוצקה והמשובחת אותה קיבל המטופל. נמלאתי אושר וגאווה להיות חלק מעולם של עשייה ותרומה לזולת בכלל לעולם הסייעוד הגריאטרי בפרט.

אני נשואה לגולן ואמא של ירדן ועמית, משפחתי תומכת מעודדת ועומדת לצידי בכל עת, גם כשהדבר בא על חשבונם, ועל כך גאוותי.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד העוסקים בגריאטריה ומקדישים את ליבם ואת אהבתם לכלל ההורים והסבים והסבתות של כולנו.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

אסמא מאיה חוסיין

אני **אסמא מאיה חוסיין**, בת 26, אחות בכפר הנוער נירים, כפר לנוער בסיכון בקצה הרצף החינוכי.

כאחות מוסמכת אני אחראית על ניהול ומתן טיפול רפואי לנערים ולנערות החיים בכפר בתנאי פנימייה.

תפקידי, להבטיח את רווחתם הפיזית והרגשית של הנערים והנערות. אני עובדת בשיתוף פעולה הדוק עם צוות בית הספר וסגל הכפר כדי לזהות ולטפל באופן מיטבי בבעיות הקשורות בבריאות, לפתח תכניות לקידום בריאות ולספק טיפול ותמיכה שוטפים. אחד ההיבטים החשובים ביותר בעבודתי הוא בניית קשרים עם התלמידים, רכישת אמוןם ויצירת סביבה בטוחה ופתוחה בה הם יוכלו לדון בבעיות הבריאותיות ולקבל את הכלים והידע הדרושים להם. מעבר לטיפול הרפואי אני מעבירה הדרכות מקצועיות לתלמידים ולסגל הכפר.

בראשית דרכי כאחות מוסמכת, עבדתי בבית אבות "אצולת בית העמק" ובקופת חולים מאוחדת. רוב הזמן טפלתי באוכלוסייה המבוגרת והמעבר לעבודה מאתגרת עם אוכלוסיית נוער בסיכון, היה מלווה בהמון חששות. בנירים, הצלחתי להביא את מקצוע הסיעוד לצורה המיטבית שלו. תוך זמן קצר יחסית, הצלחתי להגיע לליבו של כל אחד מהנערים והנערות ולמצוא את הדרך הייחודית לטיפול בהם. אני מאמינה שצריך לתת להם יחס אישי ומותאם לאור הרקע המורכב ממנו הם מגיעים.

כפר הנוער נירים פועל בתנאי פנימייה עבור 110 נערים ונערות בגילאי 14-18 מכל הקשת החברתית של המדינה. הנערים מגיעים לכפר בתוקף צווי בית משפט בגין עבירות פליליות או בגין אי תפקוד התא המשפחתי. פרופיל הנערים והנערות המופנים לכפר מאתגר משנה לשנה ורובם נפלטו מכל מסגרת חינוכית - טיפולית אפשרית. המפגש היום יומי איתי, משמעותי מאוד ומעבר לתחום הרפואי הוא בא לידי ביטוי גם בתחום הרגשי - חברתי.

כאחות מוסמכת במקצוע הסיעוד, אני מתמקדת במנעד הרחב של הצרכים הבריאותיים והרגשיים של נוער בסיכון שהפנימייה היא ביתם. בתפקידי, אני נדרשת לעבוד בסביבה דינמית ופורצת גבולות כדי לספק לנערים את הטיפול ההולם והחם שהם זקוקים לו. חובתי כאחות היא להמשיך להביא את מקצוע הסיעוד לסטנדרטים הכי גבוהים.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים שבחרו לעסוק בתחום הרווחה עם נוער בסיכון, אשר נמצאים בחזית ומטפלים, מצילים חיים ויוצרים שינויים חיוביים בחיי הנוער במסירות רבה.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

בדר סקר

אני **בדר סקר**, אחות מוסמכת ואחראית סניף ג'ולס בקופ"ח לאומית שרותי בריאות, אזור גליל מערבי בצפון, נשואה פלוס שלושה ילדים.

אני מובילה את הסיעוד במרכז הרפואי תוך מתן שרות מיטבי ללקוח, במקצועיות ובאדיבות, קידום בריאות ורפואה מונעת. אני אחראית על טיפול כוללני ומתמשך בלקוחות, בני משפחה ומעורבות בקשר עם מאושפזים.

לפני 14 שנה חליתי בסרטן שד ועברתי בילטרל מסטקטומי. התמודדתי וניצחתי את המחלה. אירוע זה הוביל אותי להבנה שיש לי כאחות ואשת מקצוע תפקיד כפול. אני גם חולה בעצמי אך אני גם אחות המעניקה טיפול לחולות אחרות. כעת, אני פועלת מתוך סיפור הצלחה אישי ומספרת לנשים על ההתמודדות האישית שלי במטרה להוות מקור השראה לנשים אחרות בקהילה המיוחדת שבה אני עובדת.

מידי שנה, אני מארגנת סדנאות לנשים בנושא מניעת סרטן שד בשיתוף עם ארגון אחד מתשע.

"גילוי מוקדם מציל חיים" זהו משפט ההשראה התומך בעשייה שלי. האירוע שעברתי, הביא אותי לגיוון מקצועי ואישי בעשייה קלינית בתחום בריאות השד. אני מתבססת על הקשבה לצרכים, עמדות ואמונות של המטופלות בקהילה המיוחדת הזאת.

בכל מצב יש אפשרות לצמוח, להתפתח ולמצות את החיים, בעיקר בקרב נשים שחלו בסרטן השד.

כל אישה היא עולם שלם וכל אחת היא יחידה ומיוחדת, וברגעים הקשים נלווה אותה במסע ההחלמה.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים העוסקים בתחום הקהילה, הנמצאים בחזית והפועלים לטיפול באדם החולה והבריא בקהילה, ולכל מקדמי הבריאות, הרפואה המונעת וגילוי מוקדם של סרטן בכלל וסרטן שד בפרט.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

ברוריה עורקבי

אני **ברוריה עורקבי**, אמא לתשעה ילדים, אחות ביחידת דיאליזה ילדים מזה 21 שנה. לפני 15 שנה הצטרפתי להקמת החוג לסיעוד במרכז האקדמי לב, המכשיר את דור העתיד של האחיות והאחים בישראל, ביד רמה ומתנהל בחמישה קמפוסים שונים.

כראש חטיבת סיעוד הפג הילד והמתבגר בחוג לסיעוד, אני משלבת ידע ויישום בשטח. אני מאמינה בלמידה חווייתית, המעצימה טיפול הוליסטי בילד המטופל ומשפחתו ברצף הטיפול.

באחת ההרצאות, אודות המטופל הכרוני בדיאליזה, סיפרתי על בחור בן 17 שהיה בריא לחלוטין ואובחן בפתאומיות כסובל מאי ספיקת כליות סופנית. הבחור התחיל בטיפול דיאליזה שלוש פעמים בשבוע. תיארת לי לסטודנטים את עולמו שחרב בין לילה וההתמודדויות הקשות שנכפו עליו: משטר דיאטה, צמצום שתיה, הקאות וניתוק חברתי, הוא הפך למופנם ועצוב מאוד. בהמשך, תיארת לי על השתלת הכליה המוצלחת שעבר והשפעתה החיובית המשמעותית שהחזירה שמחה לחייו, בריאות וביטחון עצמי. לפתע, שמת לי לב לסטודנטית דומעת... לשאלתי: "מה קרה?" ענתה הסטודנטית: "בעלי תרם לו את הכליה!! הסטודנטית המשיכה: הייתי מאוד לחוצה מזה, אבל עכשיו שהסברת מה הבחור הזה עבר ואיך זה שינה לו את החיים, יש לי צמרמורת ואני מאושרת שבעלי תרם לו כליה.

בעבודתי כמרצה, אני רואה חשיבות בהנחלת המוטיבציה לסטודנטים להתקדמות אקדמית ומקצועית. אני זוכה לראות בוגרים שלנו עובדים לצדי כמרצים ורכזי קורסים, מראה זה ממלא אותי סיפוק. אני מאמינה ש'הכל אפשרי. כאשר מאמינים בנתינה, אנושיות ובשליחות לעבודת הקודש, אין דבר העומד בפני הרצון. כאם לילדים, הנשואה לבעל תפקיד בכיר בשירות קבע בצה"ל, אני מהווה דוגמא אישית לסטודנטים בה ניתן לשלב עבודה בשטח, להרצות ברחבי הארץ ולסיים דוקטורט.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים במדינת ישראל המובילים את תחום החינוך בסיעוד במסגרות האקדמיות המגוונות ופועלים לקידום החינוך, המחקר והעשייה הסייעודית המופלאה ומשפיעים על הדורות הבאים של האחיות והאחים בישראל.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

גלניס כץ

אני, **גלניס כץ**, מנהלת ידע ובקרת איכות בצבר רפואה. אחות מומחית בטיפול פליאטיבי. תפקידי הוא ללמד ולהטמיע את עקרונות הליבה של טיפול פליאטיבי בצוותים חדשים ובכלל, לוודא עשייה מקצועית ברמה הגבוהה ביותר. כמו כן, להתעדכן בספרות המקצועית ומחקרים מהעולם ולוודא הטמעה בעבודה.

כמי שגדלה בתקופת האפרטהייד בדרום אפריקה ועלתה בעליית הנוער ארצה מטעמי ציונות, תמיד הזדהיתי עם הצד הפילוסופי של זכויות טבעיות, של הזכות לטיפול המושתת על שיווין לכל אדם מלידה עד לפטירה, ללא הבדל צבע, גזע ומגדר ובכל מקום אשר המטופל יבחר.

התחלתי ללמוד סיעוד כאמא לארבע בנות צעירות מתוך תחושה של שליחות ועם האני מאמין שלי, של להעניק טיפול, סיוע ותמיכה ולהיות מסוגלת לעשות שינוי ולמנוע ולהקל על סבל של מטופלים ומשפחות. בתפקידי אני מייחסת חשיבות לשאיפה להתמקצעות ולביצועים הטובים ביותר.

כאחות בקהילה המבינה את המשמעות של טיפול פליאטיבי ועובדת בצוות עם דר' רוני צבר - מיסד צבר רפואה ואשפוז בית, הבנתי שזו השליחות שלי.

אחד המשפטים המלווים אותי ביום יום, נכתב על ידי סוציולוג אמריקאי, בשם ניקולס קריסטקיס: "אל לנו לתת למטופלים למות בסבל ובמקום שהם לא בחרו בו".

(Death Foretold - Prophecy and Prognosis in Medical Care - Nicholas A. Christakis).

כדי להיות אחות מומחית בטיפול פליאטיבי, יש צורך בשתי תכונות משמעותיות לדעתי: מקצוענות ברמה גבוהה, וחמלה רבה. החוויות שישארו למשפחה לאחר פטירת המטופל, מהותיות ויעצבו את המשך דרכם בחיים במידה רבה.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו לכבוד כל המטופלים העובדים יחד ולצד המשפחה וכל אדם המהווה משפחה עבור המטופל, תוך הקפדה על תקשורת ושיח פתוח ומתן אוטונומיה מלאה למטופל ולמשפחה וכיבוד העדפותיהם ובחירותיהם.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

דורון אבן-עזרא

אני, **דורון אבן-עזרא**, אח במחלקה לילדים ונוער במרכז לבריאות הנפש גהה, כללית. אחרי שנים רבות בברצלונה, בה חייתי ועסקתי באהבתי הראשונה, עיצוב אופנה, חזרתי לארץ.

התמזל מזלי, ועשיתי הסבה לתחום הסיעוד. מסתבר שיש בחיים אהבות שניות. לפני כשנתיים, גיליתי אהבה חדשה כאשר צירפתי למחלקה כלבת תמיכה נפשית, המגיעה איתי לעבודה כחלק אינטגרלי מהצוות הסיעודי.

אני מתרגש מהזכייה באות ההצטיינות, כיוון שאני חש שזכיתי כבר בדברים רבים. זכיתי לעבוד בתחום הקרוב לליבי, זכיתי לחוות התרחבות לב ונשמה כאשר אני שומע את קריאות השמחה של המטופלים, בכניסתי עם הכלבה למחלקה. זכיתי בחזרתנו הביתה, בתחושת הסיפוק העצומה מהידיעה שהקלנו על תחושתה של נערה מתבגרת, הפוגעת בעצמה כדי להפיג את הכאב העצום אותו חשה.

אני זוכה לחזור הביתה עם המטפלת הנפשית והפסיכולוגית הזולה ביותר בארץ! זכיתי לעבוד עם צוות שהפך להיות משפחתי השנייה, אנשים מדהימים מכל המינים והמגזרים. ערבים, יהודים, דתיים וחילונים, שניחנו בחמלה רבה, הכלה, סבלנות וסובלנות המוכיחים למעשה, את אפשרות הדו-קיום של הגיוון האנושי בחברתנו! זכיתי לעבוד עם הנהלה מחבקת, המעודדת פיתוח, חדשנות וקידום בתחום הטיפול בנפש האדם.

הזכיה הזו היא של כולנו, תודה!

אני מתכבד לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים העובדים במערך בריאות הנפש, המפגינים חמלה, הכלה וסובלנות כלפי פגועי נפש ומשפחותיהם ונלחמים בסטיגמה הדבקה במטופלים אלו.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

דיאנה עבדייבה-נוסלנקו

אני **דיאנה עבדייבה-נוסלנקו**, בת 39, אחות וקצינה בדרגת סגן אלוף בחיל הרפואה.

בשנתיים האחרונות אני משמשת בתפקיד של ראש מערך רפואה שלישונית (מערך ר"מי 2). מערך רפואה שלישונית הינו מערך ייחודי אשר אמון על הטיפול הרפואי וליווי של חולים ופצועי צה"ל ומשפחותיהם בשגרה ובחירום, בדגש על מטופלים במצבים רפואיים מורכבים בתחום האונקולוגיה, הפסיכיאטריה, השיקום ועוד.

מדובר בעשייה ייחודית אשר מטרתה לתת את המענה השלם לחייל ולמשפחתו ולהעניק למטופל גם את הטיפול הרפואי הטוב ביותר וגם את המענה הלוגיסטי הרפואי הנדרש, תמיכה וסיוע סוציאלי.

מפקדות ר"מי 2, שכולן אחיות במקצוען, הן בין הראשונות שמגיעות ללוות את הפצועים מרגע הגעתם לבית החולים ומלוות ומעניקות להם טיפול לאחר האשפוז. אנחנו פוגשות את החייל ומשפחתו ברגעים בהם כל עולמם חרב, כאשר הם מקבלים את הבשורה המרה על מחלה או פציעה של ילדיהם.

אשתף שאת דרכי בצה"ל אני בעצמי התחלתי בתור מפקדת ר"מ 2 במרכז הרפואי בלינסון וזו בעצם הייתה הפעם הראשונה בה נחשפתי לעולם המרתק של המערך, הליווי והטיפול במטופל מורכב. עשרה חודשים לאחר תחילת התפקיד פרצה מלחמת לבנון השנייה וזו הייתה הפעם הראשונה בה חוויתי את העשייה העצומה של המערך גם בשעת חירום.

לאורך השנים, הייתה לי זכות גדולה לשרת במספר תפקידים במערך כאשר לפני שנתיים מוניתי לתפקיד ראש המערך וזו סגירת מעגל עצומה עבורי.

במהלך דרכי המקצועית, פגשתי הרבה מטופלים ובני משפחותיהם. לא אשכח מילים של אחת המשפחות של מטופל ז"ל שלצערי לא צלח את הפציעה ונפטר לאחר מספר חודשים מטלטלים של טיפול. ביום שהוא נפטר, בת זוגתו אמרה לי "אני יודעת שעשינו הכל, כל מה שיכולנו כדי לעזור לו" וזה משפט שממחיש את אמנותי האדוקה שגם אם לא תמיד ניתן לשנות את הפרוגנוזה ולצערי לא תמיד ביכולתנו לשנות את "הסוף", עלינו לעשות את המקסימום בכדי לתת את המענה והטיפול הטוב ביותר למטופל ולהיות שם בשבילם לאורך כל הדרך המפותלת והקשה שהמטופל ומשפחתו עוברים ולהקל עליהם עד כמה שניתן.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים במערך הרפואה השלישונית בחיל הרפואה, אשר פועלים ימים כלילות, על מנת ללוות ולהעניק את הטיפול הטוב ביותר לחולים ופצועי צה"ל, בשגרה ובחירום. אני גאה בכל אחת ואחד מכם! לזכות היא לי, לעמוד בראש המערך שלכם! ההצטיינות הזו היא של כולנו.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

טארק ברקאת

אני, **טארק ברקאת**, בן 38 נשוי + 3. מרכז בקרה ומתאם בין שירותים במזרח ירושלים ומרכז בקרה על שירותי בריאות התלמיד במחוז ירושלים - לשכת הבריאות המחוזית ירושלים.

במסגרת תפקידי אני שותף בצוות הרב מקצועי בתחום בקרות על כלל מוסדות הבריאות במזרח ירושלים, השירות המונע ושירותים הקוראטיביים.

אני בוגר תואר שני בבריאות הציבור וקורס על בסיסי במניעת זיהומים. כעת, אני לומד בקורס הדרכה קלינית והכלים שאני רוכש יעשירו את ארגז הכלים שלי לחינוך והכשרות צוותי סיעוד בלשכת הבריאות ובאקדמיה.

אני אוהב ללמוד לתרום מהידע ומהניסיון שלי לאירגון בו אני מועסק וגם לצוותים הסיעודיים באירגוני הבריאות השונים במזרח ירושלים. כל זאת, במטרה להעלות את איכות הטיפול לתושבי מזרח ירושלים שלאורך שנים סבלו ועוד סובלים מפערים בבריאות. שאיפתי העליונה היא להביא את צוותי הסיעוד מכלל מוסדות הבריאות במזרח העיר לעבוד על פי סטנדרטים מקצועיים שהוגדרו על ידי משרד הבריאות ולגשר על פערי השפה והידע המקצועי.

משפט השראה: "בנפרד אנחנו טיפות, ביחד - אנחנו אוקיינוס שלם".

בהיותי חלק מצוות סיעודי של לשכת הבריאות המחויב לאיכות ומצינות, אני שותף לפיתוח תכניות לקידום בריאות כאפיק מקצועי נוסף לשיפור איכות חיים באופן ישיר לאוכלוסיית התינוקות והילדים במזרח ירושלים. תכנית קידום בריאות "בתים ללא עישון" הוצגה בכנס לקידום בריאות לאוכלוסייה הערבית שהתקיים בנצרת השנה.

אני מתכבד לקבל תעודת הוקרה זו לכבוד כלל האחיות והאחים, המעניקים שירות לתושבי מזרח ירושלים ופועלים מתוך אמונה שכל פעולה קטנה כגדולה, תורמת למערך שלם של מניעה וקידום בריאות ומתוך אמונה שפעולותיהם יתרמו לקידום הסיעוד על כל גווני המומחיות והעשייה הקלינית, בהתאמה תרבותית ולשונית ועד לפסגות של עשייה איכותית ולסגירת פערים בבריאות.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

יוספית משה

אני **יוספית משה**, בת 41, אחות טיפול נמרץ ילדים בבי"ח לילדים "שניידר" מזה כעשר שנים. העבודה בטיפול נמרץ היא מגוונת ומשלבת טיפול בילדים במצבים מורכבים ומסכני חיים: ילדים עם זיהום חריף, נפגעי תאונות דרכים, מחלות אונקולוגיות, מושתלי איברים, חולי לב והרשימה, כך נדמה, אינסופית.

לפעמים אני חושבת על המקצוע שבחרתי ופשוט לא מאמינה. אני נוגעת בחיים. נאבקת על מנת להציל חיים על בסיס יומי. פוגשת הורים כואבים שעולמם חרב עליהם ברגע אחד, זוכה לתת תקווה, כתף תומכת, לטפל ביקר להם מכל ביד מיומנת, בראש חד ובלב פתוח. מתחייבת להיות מעודכנת בידע, מגובה בצוות הטוב ביותר, עם המכשור הכי חדיש והתרופות הכי נדירות.

השתתפתי במשלחת המדינית לאוקראינה. שם לא טיפלנו בפצועים אלא בנפגעי המלחמה מהסוג הנשכח: ילדים שרפואת השגרה נלקחה מהם. רופא הכפר גויס, אין מרפאות, ילדים חולי לב נותרו ללא מעקב, ילדים עם מחלות כרוניות הפסיקו ליטול תרופות פשוט כי נגמר ואין ממי לקנות. משפחות שכולן מורכבות מנשים וילדים... אם וילדיה, לפעמים סבתא. אין גברים בכפר. ילדים עצובים ומבוהלים, אזעקות במשך כל היום וכל הלילה. ילדים כאלה אותם רציתי לא רק להבריא, אלא גם לשמח, להשכיח, אפילו לרגע קט את השגרה המפחידה. מעבר להענקת טיפול רפואי בנינו עמדות ציור ויצירה לילדים, חילקנו צעצועים, בועות סבון. רצינו שהמרפאה תהיה צבעונית, חמה ומוארת. וכך היה.

נפלה בחלקי גם הזכות להעניק סיוע רפואי לנפגעי רעידת האדמה בתורכיה במסגרת משלחת צבאית. שם הבנתי כמה אנחנו קטנים אל מול הטבע העוצמתי. פגשתי אנשים ממדינה אחרת, מתרבות זרה, עם שפה שונה- זיהיתי בעיניהם את המבט בו נתקלתי בעבר במשפחות בהן טיפלתי בארץ. מבט של אימה, של אובדן, של חוסר ודאות, של כאב. באתי לתת מזור, להושיט יד, להיות אחות.

בתורכיה פגשתי את אראס, ילד בן 6 שחולץ מההריסות. כמעט כל משפחתו נספתה באסון. מותש, מיושב, קר וחיוור, עיניו עצומות ושפתיו יבשות. כיסינו אותו בשמיכות חימום, בנזלים חמים, בדאגה גדולה ועדינות רבה. והוא ספג לתוכו את כל החום שזרם מאיתנו, את האנרגיות האדירות ואת רוח ההצלה איתה באנו. התאהבנו בו מיד.

ביקרתי אותו במחלקה לאחר שהתאושש, הוא הושיט ידיו אליי לחיבוק. ישבנו יחד עד שהוא נרדם. מפליא כמה ריפוי יש במגע אנושי.

זכיתי בעבודה שאינה שגרתית ולו לדקה, בה אני לומדת, עדיין, דבר חדש כל יום, מתחייבת לשמור ולהגן על ילדים שחיהם מופקדים בידיי. חולקת את האחריות הכבדה עם עמיתי, כי לבד זה פשוט בלתי אפשרי. משתדלים להיאחז בכל ילד ששרד, לזכור את מי שלא. מבינים שבמרוץ הזה אסור להרפות ולו לרגע. מאחלת לעצמי להישאר חמה וחדה, מכילה ונוכחת, חושבת וחומלת.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו לכבוד האחיות והאחים בטיפול נמרץ לסוגיו, אשר נמצאים בחזית הקרב על החיים ועושים לילות כימים להיטיב, לרפא ולהציל.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

מיכל לבנשטיין

אני **מיכל לבנשטיין** בת 54, מנהלת סיעוד תורנית בבית החולים בילינסון.

את תחילת דרכי המקצועית עשיתי כאחות במחלקת היילודים בבית החולים בילינסון. בנוסף, עבדתי גם כמדריכת הנקה, מדריכה קלינית ואחראית המחלקה כ-8 שנים. התפקידים הללו היו מרגשים וחשובים עבורי מאחר והיה לי קשר קרוב ומשמעותי עם מטופלים, משפחות וצוות המחלקה.

ב-18 השנים האחרונות אני עובדת כמנהלת תורנית ("אחות כללית"), תפקיד בו אני מנהלת את בית החולים בשעות הלילה ובו אני אחראית על קבלת החלטות, ניהול כוח אדם והנעת עובדים, ניהול אירועים רבי נפגעים, ליווי משפחות במצבים של אובדן ועוד.

במקביל לעשייה המקצועית כאחות וכמנהלת, חלמתי לשלב את אהבתי לבעלי חיים ואת מקצוע הסיעוד. למדתי לימודי תעודה במשך 3 שנים והתמחיתי בתחום הטיפול הרגשי הנעזר בבעלי חיים. התחלתי לעסוק בתחום במקביל לעבודתי בבית החולים, בקהילה, במערכת החינוך ובארגונים הקשורים לטיפול באוכלוסיות עם צרכים מיוחדים. בנקודה זו הבנתי כמה חסר לי הקשר הבין אישי עם המטופלים גם בבית החולים.

ב-3 השנים האחרונות חלה פריצת הדרך לה ייחלתי ובסיוע הגב' ריקי זטלנד, מנהלת מערך הסיעוד במרכז הרפואי רבין, התחלתי לעבוד עם כלב טיפולי בתוך מחלקות בית החולים והחלום התגשם.

אנשי הצוות נחשפו להשפעה העצומה שיש לנו על המטופלים: הפחתה בחרדה וכאב, השבת המוטיבציה לשיקום, שיפור הדימוי העצמי והרצון לחיות.

בשנת 2019 הוזמנתי למחלקה האונקולוגית אל מיטתה של חולה בת 25 במצב סופני שהייתה חרדה, כאובה ועצובה מאד. היא ביקשה להעלות את הכלב הטיפולי למיטתה וחיבקה אותו בשארית כוחותיה. משפחתה שהייתה לצידה הצליחה לסגור מעגל בזכות המפגש הטיפולי ולזכות ברגעים של חסד בהם חמלה וסליחה. הכעס ורגשות האשם נשארו מאחור ופינו מקום לתחושות של קירבה וקבלה. עוד באותו הלילה הודיעו לי אחיות המחלקה כי המטופלת נפטרה, שלווח ורגועה, ללא כאבים. זה היה הטיפול הראשון בתוך כותלי בית החולים.

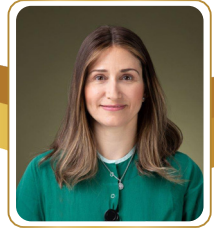
החלום הבא שלי היה לשלב אחיות ואחים נוספים שיוכשרו ככלבניות רפואיות ויעבדו עם כלביהם בבתי חולים ובקהילה בישראל.

לשם כך, השנה, הקמתי את המערך הארצי לכלבנות רפואית "לגעת בנפש" המגדיר מקצוע חדש בארץ ובעולם בו הכלבניות הן בהכרח אחיות ואחים המלווים מטופלים בעזרת הכלב הפרטי שלהן. ביחד כצוות, הם עוברים הכשרה ייחודית ומתקדמת במסגרת קורס אותו יזמתי ופיתחתי במשך שנים. בשיתוף עם שירותי בריאות כללית, עתיד להיפתח קורס ארצי להכשרת אחיות ואחים נוספים. כך נוכל להביא את "הקסם" אל חולים רבים נוספים וליצור תחום מקצועי חדש ומיוחד במסגרת עולם הסיעוד.

כפי שכתב ג'ון לנון "חלום שאתה חולם לבד הוא רק חלום. חלום שאתה חולם ביחד הוא מציאות"

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד כל האחיות והאחים הנמצאים לצד המטופלים בכל מקום ובכל שעה, ליד מיטת החולה ובקהילה, ולכבוד האחיות והאחים שיצטרפו בקרוב למערך הכלבנות הרפואית בישראל.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

מרלן טהר

אני **מרלן טהר**, מכהנת כאחות אחראית במחלקה הפנימית ורכזת סיעוד המבוגר במרכז הרפואי מעיני הישועה, שבלב בני-ברק, מזה כשני עשורים. במסגרת תפקידי אני מנהלת את הצוות הסיעודי ואחראית לקיום תהליכי עבודה, איכות ובקרה, בכלל מערך סיעוד המבוגר בבית החולים.

נולדתי לאב חירש-אילם ולאם חרשת-אילמת ועיוורת. שפת האם שלי הייתה שפת הסימנים, ובמשך שנים שימשתי להורי כפה וכגשר לעולם. מתוקף כך, אך טבעי הוא כי אני מגלה רגישות גבוהה לאוכלוסיות בעלות צרכים מיוחדים. אני מקפידה לראות בעיני רוחי את הוריי וחושבת, כיצד הייתי רוצה שיפנו אליהם ויטייחסו אליהם. הם המצפן שלי!

כאישה חרדית, אני מקנה חשיבות יתרה להנגשה התרבותית. במהלך מגפת הקורונה, עת הייתי אחראית על מחלקות אלה, דאגתי אישית לצרכים התרבותיים הייחודיים של המטופלים. כך למשל, דאגתי להנחת תפילין למאושפזים, להכנסת ספר תורה למתחם הקורונה, ולציון שבתות וחגי ישראל.

את הגברת א.כ, פגשתי לראשונה כשהיא עומדת חסרת אונים ומתדפקת על דלת מחלקת הקורונה, מנסה לבקש משהו מהצוות, אך לשווא. יכולתי לזהות מרחוק כי מדובר בקצר בתקשורת. א. היא חרשת-אילמת. היא לא יכלה לדבר ולא לקרוא שפתיים בגלל המסכות, בטח שלא לתקשר באינטרקום עם האחיות שמעבר לדלת. ניצלתי את מיומנותי בשפת הסימנים והבנתי ממנה כי היא מבקשת להיכנס לטפל בבעלה קטוע הרגליים, אשר היה מאושפז במחלקה. הם היו רק שניהם, זוג מבוגר, ללא ילדים, ללא משפחה, הוא כל שהיה לה בעולם. הכנסתי את א. למחלקה ותיווכתי בינה לבין הצוות. בהמשך, לאורך אשפוזו של בעלה ש, דאגתי לקשר ביניהם בשיחות וידאו ולעדכן אותה, בשפתה, שפת הסימנים, על כל שינוי במצבו. לרוע המזל, מצבו של ש, הלך והחמיר. הבנו כי הסוף מתקרב והולך. הצלחתי לאסוף מניין מקרב אנשי הצוות, לצורך אמירת תפילת וידוי וקריאת שמע. וכך אפשרתי לש. להיפרד מהעולם הזה ולא. להיפרד כראוי מבעלה.

אנשים כמו הזוג כ., יחד עם המורשת שספגתי בבית הוריי, נותנים לי את הכוח לטפל בכל מטופל ובכל משפחה בהתאם לצרכיהם הייחודיים. חשוב לי לתת דוגמה אישית ולהוות מגדלור לכל אנשי הצוות כיצד להתייחס לאנשים בענוה, בחמלה ובצורה מותאמת למגבלות ולמאפיינים התרבותיים המיוחדים לכל אחד מהם.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים שבחרו לעבוד במחלקות הפנימיות העמוסות, אשר עובדים יומם וליל במסירות ומיישמים הלכה למעשה את השליחות האמתית של הסיעוד בישראל.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

נטלי וקנין

אני **נטלי וקנין**, בת 46, נשואה לאורן ואמא לאביה, ליאור ואיתי. נולדתי בחצור הגלילית וכיום מגדלת בה את ילדיי.

את דרכי המקצועית התחלתי לפני גיל 18 בבית ספר לסייעוד בוולפסון במחזור חיילות. בסיום הלימודים שירתתי כקצינה במקרפ"ר בתל השומר וכאחות בחדר מיון בביה"ח פורייה. בתום שירותי הצבאי עברתי למרכז הרפואי זיו בצפת ושובצתי לעבוד במחלקת אורתופדיה, א"ג ועיניים, ומאז חלפו להן 26 שנים. במהלך השנים, זכיתי להעניק טיפול רפואי לאינספור חולים, תוך הקפדה על מקצועיות בלתי מתפשרת, המלווה ביחס אישי, אכפתיות ורגישות ומתוך תחושת שליחות. עבורי כל מטופל וכל משפחה הם עולם ומלואו, ואני חשה סיפוק רב מעבודתי תוך הענקת טיפול יחסי שוויוני לכל אדם באשר הוא אדם, ללא משוא פנים וללא הבדל דת, גזע ומין.

בשנת 2015 מוניתי לתפקיד אחות אחראית במחלקה האורתופדית, תפקיד, אשר במסגרתו אני מנהלת 28 אנשי צוות במרקם אנושי מונון, ומשתדלת להוות עבורם דוגמה ומודל לחיקוי, ולהעניק להם את המעטפת הטובה ביותר, הן מקצועית והן אישית. במחלקה שלנו האווירה משפחתית, חמימה ועוטפת, על כך מעידים הצוות והמטופלים, ואני שמחה על כך מאוד. אני משתדלת להדגיש בכל הזדמנות את ערכי הערבות ההדדית, העזרה, הכבוד וההערכה והדבר בא לידי ביטוי בין היתר בהתחשבות בצרכיהם התרבותיים של כל אחד מאנשי הצוות, ובפרט בתקופות החגים, בעיתות שמחה ובעיתות משבר.

עוד מימי הראשונים בבית החולים זכיתי להכיר משפחה בדואית מקסימה מהכפר טובא השכן שמגיעה לטיפולים במחלקתנו. 3 מילדי המשפחה הם בעלי מחלה גנטית נדירה ולכן הם נאלצים להגיע לאשפוזים תקופים וארוכים. משפחה זו מלווה אותי במשך כל שנות עבודתי במרכז.

על אף השוני הרב בינינו, הרקע האחר, הדת, המנטליות והבדלי השפה, נפשי נקשרה בנפשם והם נמצאים עמוק בליבי. אני שואבת השראה רבה מאם המשפחה, אישה אצילה בעלת כוחות נפש עלאיים, מסירות אין סופית, נחישות ואופטימיות, אשר מתמודדת עם האתגרים שהחיים מזמנים לה בגבורה ואורך רוח. נרקם בינינו קשר אמיץ ומרגש, המושתת על ערכים של כבוד, הערכה והבנה.

תקופה שנחרטה אצל כל מי שעבד בעשור האחרון במחלקה שלנו היא התקופה בה הגיעו פצועים ממלחמת האזרחים בסוריה. הפצועים סבלו מפגיעות מורכבות ומפושטות ומקושי נפשי. טיפלנו בהם עם המון חמלה ואנושיות ולמדנו לגשר על פערי השפה והתרבות.

המפגש עם הפצועים הסורים האיר באור גדול את היופי שבמדינת ישראל ואת היכולת שלה לראות את האדם באשר הוא אדם, ולהושיט יד לעזרה לכל דורש. עבורנו החיים הם ערך עליון.

המרכז הרפואי זיו מאופיין במגוון אנושי רחב, יהודים וערבים, דתיים וחילוניים, החיים בהרמוניה ובכבוד הדדי ומטרתם משותפת: מתן טיפול מקצועי ואיכותי למען תושבי הצפון.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים שבחרו בתחום האורתופדי וזוכים בכל יום לעזור למטופלים באיחוי השברים, תוך אנושיות ושאיפה מתמדת למצוינות.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

נסים עובדיה צאיג

אני, **נסים עובדיה צאיג**, אח מתאם רפואה להט"בית במרכז הרפואי שיבא תל השומר, עיר הבריאות של ישראל, במשך כמעט שלושה עשורים, מתוכם 23 שנה כאח כללי - מנהל תורן.

כחבר בקהילה הגאה, קיימת בי רגישות מיוחדת לחברי הקהילה אשר מגיעים לקבלת טיפול במרכז הרפואי. נחשפתי למקרים רבים בהם בושה או הסתרה הכרוכות בזהות המינית, גרמו לחברי הקהילה שהיו זקוקים לעזרה, לייעוץ או להכוונה, להימנע ממסירת מידע מהימן ומלא אשר יאפשר להעניק להם את הטיפול המיטבי.

בשנה האחרונה, אני אחראי לניהול ולקידום נושא הרפואה הלהט"בית במרכז הרפואי. במסגרת זו, אני מלווה מטופלים ומטופלות במגוון המחלקות, המרפאות והיחידות השונות, יוזם פרויקטים לרווחתם ופועל גם לחיבור הצוותים הרפואיים לרגישות הכרוכה ברפואה להט"בית. העיקרון המנחה אותי הוא אמונה ברפואה שוויונית ומקצועית המכבדת כל אדם באשר הוא.

דוגמה לעשייה אותה אני מוביל ניתן ללמוד מתוך סיפורה של בחורה טרנסקסואלית שהגיעה למיין בלילה לאחר שטבעת אותה ענדה על אצבעה נתקעה, והחלה נפחות מלווה בכאבים עזים. הצוות הרפואי לא ידע האם לפנות אליה בלשון זכר או נקבה וכאשר נתקלתי במבוכה הרבה סביב נושא זה, הבנתי כי נכון יהיה לקדם ולפתח את הרפואה הלהט"בית בשיבא.

אני מתכבד לקבלת תעודת הוקרה זו לכבוד הגוונים הרבים של הקהילה הגאה, לכבוד הצוותים הסיעודיים העוסקים ברפואה להט"בית בבתי החולים ובקהילה, הדואגים לקדם את רווחת המטופלים וצרכיהם הייחודיים.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

סיהם שליבי אלחואסה

אני, **סיהם שליבי אלחואסה**, נשואה ואימא לשלושה ילדים, אחות מוסמכת בעלת תואר ראשון בסייעוד, על בסיסי ברפואה ראשונית וכתיבת מרשמי המשך, עובדת במחוז דרום בקופת חולים מאוחדת כ 12 שנים, מנהלת סיעוד במרפאת מאוחדת שגב שלום.

במסגרת תפקידי בין היתר, אני מובילה תהליכים בתחומים שונים ומגוונים בקהילה בחברה הבדואית, פועלת לקידום בריאותם ורווחתם וטיפול מיטבי של המטופלים במגזר הבדואי, תוך הקפדה על רצף טיפולי וצמצום פערים בשירותי בריאות ביחס לאוכלוסייה הכללית.

אני מלווה מטופלים בכל שלבי חייהם, במצבי בריאות וחולי שונים, מתוך אמונה שלאחים ולאחיות יש כוח השפעה עצום, אנו בעלי יכולת להוביל ולשנות, תוך שימת המטופל במרכז והענקת שירות מונגש ומותאם לתרבות ולמסורת.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו למען המטופלים ובני משפחותיהם להם נבטיח מתן שירות מותאם, איכותי, מגוון ומקצועי. למען שיפור איכות ותוחלת חייהם, תוך מחויבות אישית ומקצועית לשינוי ולקידום הבריאות הגופנית והנפשית כאחד, לחברה הבדואית בדרום.

לכבוד האחיות והאחים, הלב הפועם בקהילה, שלעולם לא מוותרים על איכות, מקצועיות, מצוינות ואהבת האדם והמקצוע.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

סמאיל מוחמד יוסף

אני, סמאיל מוחמד יוסף בת 31, אחות במכבי שירותי בריאות מוקד מרו"ם - "מכבי קידס". במסגרת תפקידי אני נותנת ייעוץ והכוונה מקצועית למצבים רפואיים בשיטה המבוססת על תהליך טריאז' טלפוני.

עבודתי מתאפיינת בקשר טיפולי המתנהל בצורה מקוונת ומצריך תשואל ואיסוף נתונים מלא על המצב הקליני/בריאותי של הפונה. במוקד המקוון, האחיות מתמודדות עם פניות שונות ומגוונות של מטופלים. חלק מהפניות אלינו, משקפות מצבים דחופים ומורכבים המצריכים קבלת החלטות והפעלת סיוע מרחוק.

את דרכי המקצועית התחלתי בבית חולים דנה - איכילוב לפני 8 שנים. במהלך שנים אלו, רכשתי ידע מקצועי רחב בתחום סיעוד הילד. זכיתי לטפל בעשרות תינוקות וילדים עם מגוון רחב של אבחנות ומחלות, זכיתי ללוות הורים רבים בימים קשים כשהיקר להם מכל מאושפז, זכיתי להתרגש איתם כשהאשפוז הסתיים והם חזרו בריאים לביתם.

לעולם יעמדו לנגד עיניי אותם תינוקות וילדים שהגיעו למחלקה לאחר שעברו פגיעה מהקרובים אליהם ביותר. המחשבה שהורים עשויים לפגוע בילדיהם עומדת בניגוד לתפיסות אנושיות בסיסיות. אותם אלו שהיו אמורים להגן ולשמור והשאירו בהם צלקות ופגמים, חיצוניים ופנימיים. אני מרגישה אחריות ומחויבות עמוקה לגורלם של הילדים ועל כן, נוהגת להיות קשובה לדברים שלפעמים סמויים מהעין.

כאימא לילדה קטנה אני מזדעזעת וכואבת כל מקרה ויודעת שבמקום שלי כאחות, טובת הילד עומדת תמיד לנגד עיני ומחובתי לדווח ולעשות ככל הניתן לסייע ולעזור. בפברואר האחרון, קיבלתי שיחה מאימא לתינוקת בת חודש שפנתה אלינו וסיפרה שבמשך יומיים התינוקת בוכה, נמצאת באי שקט ובקושי אוכלת. בתשואל של הרבה שאלות פתוחות לאורך השיחה, בקול שקט היא הוסיפה וסיפרה שאינה מסוגלת להעניק את הטיפול הנדרש לתינוקת שלה. מכאן, הרגשתי שעלי להעמיק ולשואל עוד והתשובות שהמשכתי הובילו לסיפור של מערכת יחסים אלימה.

הדיווח לפקידת הסעד ולרופאת ילדים הניעו שרשרת מהלכים והתערבות של גורמי מקצוע נוספים שנתנו מענה לתינוקת ולאימה.

אני שואבת את הכוח שלי בתפקידי מתוך אמונה עמוקה ובתחושת בשליחות אמתית ואהבה למקצוע שלי כאחות וכאחות ילדים במיוחד.

אני מבינה את חשיבות המידע שמגיע אלי ומרגישה מחויבות לאותם ילדים שקולם לא נשמע. אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים שיודעים לשמוע כאב ולחוש דמעות גם דרך שיחה טלפונית, להיות פה עבור חסרי הישע, להושיט יד ולא להתעלם מזעקה שקטה.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

קארין לי עובדיה

אני קארין לי עובדיה, אחות אחראית בחדר לידה ומיילדת, בבית חולים שמיר.

כבר בגיל שש נמשכתי לבית חולים קטן באזור מגורי באפריקה בגבול בין אנגולה לנמיביה וחלמתי להיות אחות. שם צפיתי בעבודתן המסורה של האחיות והתאהבתי במקצוע. לימים, הייתה לי הזכות לעבוד ככוח עזר, אחות, מיילדת, אחראית מניעת זיהומים, לעסוק במחקר, לכתוב מאמרים, לייצג את מקצוע הסיעוד בכנסים בחו"ל, לעבוד בקליניקה באמצעות CBT, ולקחת חלק בארגון המיילדות. בכל תפקיד אותו מילאתי, חיפשתי לתת לא רק את הנדרש, אלא מעבר. אני מאמינה שזוהי זכות לטפל בזולת ולכן אין תפקיד "קטן מידי".

ככוח עזר במחלקה פנימית, הקפדתי להכין סלטים ומנות אסיאתיות לחולים כדי לעודדם ולרומם את רוחם. כמיילדת צעירה, הייתי צריכה קודם כל ללמוד לדבר ולכתוב עברית רהוטה, אבל גם למדתי לקדם ולשפר את עבודתנו היומיומית והדרכתי סטודנטים לסיעוד ומשתלמות בקורס מיילדות לעבודה ברמה הגבוהה ביותר.

בהמשך, בתחום מניעת זיהומים, זכיתי להשתתף בוועדות לאומיות לקביעת סטנדרטים, להוביל את העמותה של האחיות להישגים חדשים במחקר ובפרסומים בארץ ובחו"ל, ולהיות חלק מהתמודדות המדינה עם הפנדמיה SARS.

סגרתי מעגל עם חזרתי לחדר לידה כאחראית המחלקה, כיום אני מנהלת צוות של 60 מיילדות ושואפת תמיד לצמיחה מקצועית, אישית וצוותית.

מתוך רצון לשפר את תחום המיילדות בחדר הלידה, חשפתי את המיילדות לגישות משלימות כמו ספינינג בייביס, שימוש במנשפית, לידות במים ועוד, כל זאת, במקביל להרחבת הסמכויות כגון תפירה, ביצוע US ועוד.

התגייסתי לארגון המיילדות ועסקתי בקידום עדכון מפתחות התקינה למיילדות במיוני חדרי הלידה, תהליך שנמשך כשנתיים והסתיים בהצלחה. בדרכי המקצועי, גיליתי את ההנאה הגדולה של העיסוק במחקר וכתביה מקצועית. אני מקפידה להמשיך ולעסוק במחקר לצד עבודתי השגרתית. בשנה האחרונה סיימתי לימודי CBT והחודש אני מתחילה לעבוד בהתנדבות בתחום מרגש זה.

המיילדות והסיעוד כאחד, הם שלחות עבורי ואני משתדלת למלא את תפקידי תוך מסירות, מקצועיות, אחראיות ואהבה.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד כל המיילדות, הנמצאות בחזית ופועלות למען טיפול מיטבי בנשים, הן בזמנים משמחים והן במצבי משבר.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

רביע מגנדף

אני **רביע מגנדף**, בן 33, עובד מזה עשר שנים כאח מוסמך במחלקה פנימית ג' בבית חולים רמב"ם. מדריך סטודנטים לסיעוד מזה שנתיים במחלקה בה אני עובד. בנוסף לעבודתי כאח ומדריך קליני במחלקה פנימית, בחרתי לעשות משהו "מעבר" - אני פעיל במדיה החברתית ומנהל דף אינסטגרם בו אני מעלה סרטונים המשקפים את מציאות מקצוע הסיעוד בצורה הומוריסטית. הסרטונים שלי, מתעדים רגעים שגרתיים בעבודה מנקודת מבט המשלבת הומור וצחוק.

הודות לכוח של הפרסום והמדיה חברתית, התכנים שאני מעלה מועברים לאנשי מקצוע רבים הפועלים בהרבה מחלקות ומוסדות בארץ, דבר המאפשר ללומדים ועוסקים במקצוע להרגיש שהקשיים והאתגרים שאנחנו חווים זהים אצל כולנו וניתן להתמודד איתם בצורה שונה ועם גישה חיובית. אני משתמש במדיה זו גם לשילוב סרטונים מקצועיים הכוללים תכני הדרכה בשיתוף פעולה עם הסטודנטים שעברו התנסות בהדרכתי במחלקה. אני מקבל תגובות מאנשי מקצוע בשטח, דוגמא לכך היא פניה של אחת המנהלות במוסד גריאטרי אשר פנתה אלי באופן אישי וסיפרה: "לצוות שלי היה קשה להפנים את מודל "חמשת הרגעים" למרות כל ההסברים שקיבלו, ברגע שראו את הסרטון שלך, הם הבינו".

בגל השני של הקורונה (אוקטובר 2020), פרסמתי תמונה ברשתות החברתיות שבה אני מחזיק מסכה בכל יד, אחת מהן היתה מסכה כירורגית והשנייה מסכה של מכונת הנשמה עם הכיתוב: "תבחרו במסכה הנכונה". התמונה קיבלה פרסום רחב ברשת החברתית, אתרי חדשות ובטלגרם של משרד הבריאות. שמחתי כי לתפקידי כאח יש כוח השפעה גדול וניתן להעביר מסר חשוב עם תמונה פשוטה.

מניסיוני בטיפול בחולים, אני מאמין כי תפיסה וגישה חיובית יכולה להביא לשינוי. אני חש סיפוק רב מעצם העזרה לזולת, עבודת הצוות ולהרגיש אהוד ולחנך הדור הבא של האחים והאחיות. להיות אח זה עולם ומלואו וניתן לשלב ולעשות הרבה דברים מעבר לדברים שאני עושה במשמרת של שמונה שעות.

למדתי שעל מנת לטפל באחרים אני צריך לטפל בעצמי גם, אני תמיד צובר אנרגיות חיוביות ומשדר אותם לאחרים על מנת להתמלא בהם ושתהיה לי היכולת להעניק אותם לסובבים אותי, בין אם זה מטופלים, סטודנטים, אנשי צוות וכל האנשים שקרובים אלי.

אני מתכבד לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים הבוחרים בעשייה חדשנית ויצירתית, בנוסף ולצד תפקידם.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

שרית שרעבי שלום

אני **שרית שרעבי שלום**, בת 38, מנהלת הסיעוד של המרכז לבריאות הילד והנוער בקריית-גת, שירותי בריאות כללית במחוז דרום.

אני מטפלת בילדים ונוער לאורך כל שלבי ההתפתחות והגדילה. החל מהלידה בטיפת החלב ועד לגיל 18 במסגרת המרפאה ובמפגש איתם באשפוז יום. במרכז מטופלים ילדים מכל קשת האוכלוסייה כולל אוכלוסיות משכבות סוציאקונומיות נמוכות, בני העדה האתיופית ואוכלוסיות נוספות הזקוקות להתאמה תרבותיות ואישיות על מנת להעניק להם את הטיפול הנכון, הכוללני והמדויק עבורם.

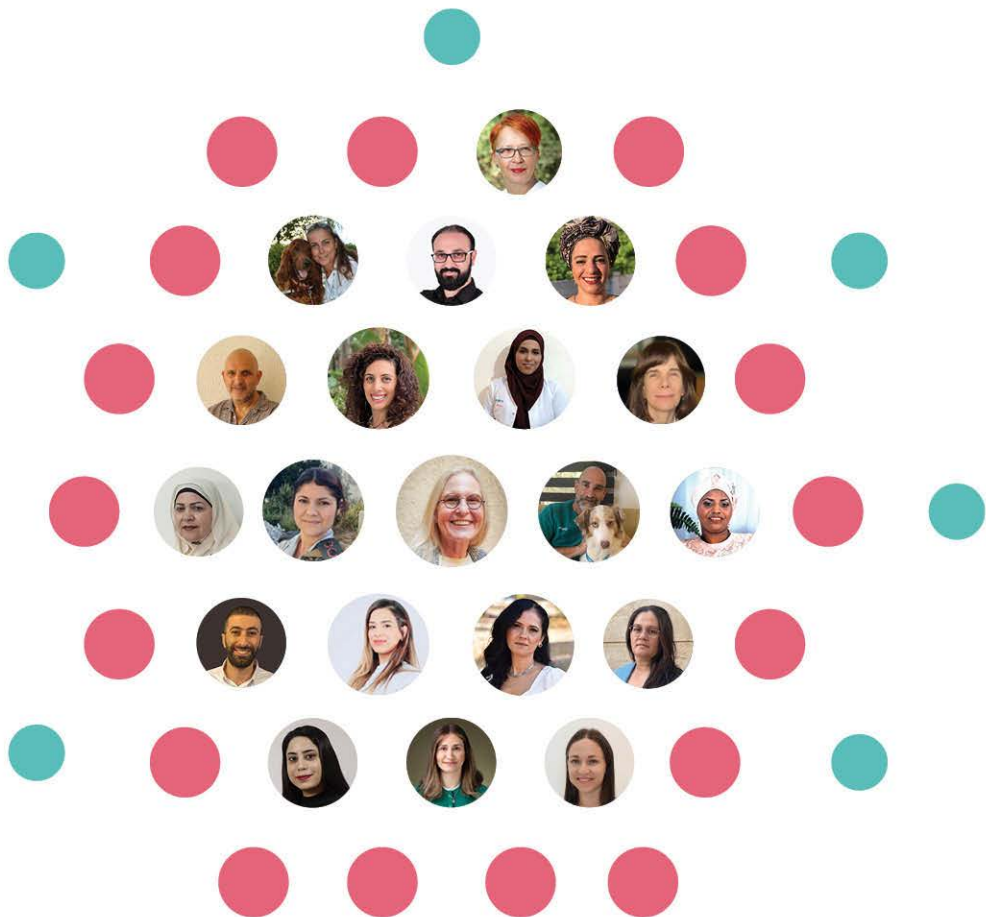
מטרתי היא להיות בית בטוח, סביבה תומכת ואוזן קשבת ללא שיפוטיות למטופלת ולמשפחה. בשנתיים האחרונות אני עוסקת במתן מענה, פתרונות והתאמת הטיפול לאוכלוסייה הלהט"בית במרכז הילד וכן באזור הנגב הצפוני של מחוז דרום, בהדרכות לצוותים הסיעודיים במרפאות, במתן יעוץ אישי ובהתאמת טיפול למטופלים ומטופלות ולמשפחות שזקוקים לכך. זאת, על מנת להגביר את ההיענות לקבלת טיפול רפואי מונע ומטפל, לצמצם פערי בריאות בפריפריה ולהשיג יעדי בריאות טובה למטופלי ומטופלות הקהילה הגאה.

לפני 10 שנים, הכרתי את המטופלת הטרגיסית הראשונה שלי, במרפאה כפרית באזור מסורתי מאוד בה עבדתי. קצת לפני, היא יצאה מהארון כאשה וכבר אז ידעתי שאעשה הכל כדי להעניק לה תחושת קבלה ושייכות. כך בכל פעם שהגיעה למרפאה, יצאתי למסדרון וחיבקתי אותה בחדר המתנה וזאת, על מנת לשדר לה ולסביבה שהיא אהובה ורצויה.

אני מטפלת במרכז לבריאות הילד והנוער בכל סוגי האוכלוסיות, בשוויון, מתוך כבוד ואהבת אדם וללא הבדלי דת, מוצא, עדה ומגדר. אני מאמינה גדולה בכוחה של קבלת האחר כמו שהוא ובכוחו של ריפוי הנפש והגוף בעקבות כך.

אני מתכבדת לקבל תעודת הוקרה זו, לכבוד האחיות והאחים במרפאות הקהילה, שעוסקים במתן טיפול מקצועי, מקיף וכוללני תוך ראייה של המטופל כאדם שלם, הוליסטי ומורכב מרבדים, תוך היכרות עם המשפחה, הסביבה והחברה בה הוא חי והתאמת הטיפול באופן הטוב והאיכותי ביותר.

ולתפארת האחיות והאחים במדינת ישראל

אחיות ואחים מצטיינים

תשפ"ג - 2023